

Velkonočná sobota

Rozjímanie na Velkonočnú sobotu. Navrhované témy: Ježiš povoláva každého, aby bol apoštolom; Boh počíta s našimi silnými i slabými stránkami; nájsť silu v Zmŕtvychvstalom Kristovi.

26.04.2025

PRVÉ ZJAVENIE zmŕtvychvstalého Krista sa dostalo Márii Magdaléne; to nám hovorí evanjelista Marek. Ježiš potom sprevádzal učeníkov do Emauz a nakoniec sa zjavil jedenástim apoštolom (porov. Mk 16,

9-15). Vo všetkých týchto zjaveniach chcel Ježiš obnoviť ich pokoj, podnietiť ich vieru a oživiť apoštolské poslanie, ku ktorému boli povolaní. Je pravda, že keď ich Majster najviac potreboval, jeho učeníci boli zbabelí. Aj po zmŕtvychvstaní boli stále zmätení a plní pochybností. Kristus „sa zjavil samým Jedenástim, keď sedeli pri stole, a vyčítal im neveru a tvrdosť srdca, že neuverili tým, čo ho videli vzkrieseného“ (Mk 16, 14).

Napriek všetkému ich Ježiš neváhal potvrdiť v ich povolaní: boli vybraní za jeho svedkov, nechcel ich nahradiť inými. Túto návštevu ukončilo Božie poverenie: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu“ (Mk 16, 15). Dar povolania na apoštolské poslanie im prináleží, aj keď nie sú zvlášť silní alebo osobitne dobre pripravení. To vysvetľuje rozruch, ktorý spôsobili Peter a Ján, keď po niekoľkých týždňoch uzdravili ochrnutého

človeka: „Vedeli, že sú to ľudia neučení a prostí, preto sa veľmi čudovali“ (Sk 4, 13).

Apoštoli so svojimi darmi a chybami budú „rybármi ľudí“ poslanými do všetkých morí zeme. Takto si všetci uvedomia, že spása je Božím dielom. „Každý muž a každá žena sú *poslaním*, a to je dôvod, prečo žijú na zemi (...). Skutočnosť, že sme na tomto svete bez predchádzajúceho vlastného rozhodnutia, nás vedie k tomu, aby sme si uvedomili, že existuje iniciatíva, ktorá nás predchádza a povoláva k existencii. Každý z nás je povolaný uvažovať o tejto skutočnosti: *Som poslaním na tejto zemi, a preto som na tomto svete*“^[1].

SVÄTÝ PAVOL dobre pochopil, čo znamená byť apoštolom Ježiša Krista,

a vyjadril to týmito slovami: „Tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný“ (2 Kor 12, 9-10). Vlastná slabosť môže byť pre učeníka silou, pretože keď sa ocitneme bez vlastných zdrojov, zistíme, že máme najväčší dar, ktorý nám vždy zostáva: Boha, ktorý sa nám celý dáva. Preto sa apoštol národov chváli svojimi slabosťami. „Nechváli sa svojimi činmi, ale činnosťou Krista, ktorý pôsobí práve v jeho slabosti“^[2].

Pri ohlasovaní Kristovho posolstva nás skúsenosť vlastnej zraniteľnosti nemusí rozochvievať, ak máme pokorný postoj a úplnú dôveru v Božie pôsobenie. Evanjelizácia Cirkvi patrí jemu, a nie nám. Cítime, podobne ako svätý Pavol, že sme „hlinenou nádobou“ (2 Kor 4, 7),

ktorú Boh naplňa pokladom svojej milosti, a tak v nej nezaslúžene prijímame neoceniteľné klenoty.

Božie kráľovstvo sa neuskutočňuje len vďaka dobrej ľudskej stratégii, ani sa nespolieha len na našu schopnosť čeliť novým výzvam. Hoci toto všetko môže byť určite súčasťou nášho prispenia, silu a poznanie pre naše poslanie nachádzame v Bohu. Pán nás spája so svojím kráľovstvom, pretože chce počítať s tým, že ho budeme rozširovať: a to je úžasné. „Keď naše spojenie s Pánom rastie a naša modlitba sa zintenzívňuje, aj my ideme k podstate vecí a chápeme, že nie sila našich prostriedkov, našich cností, našich schopností prináša Božie kráľovstvo, ale že je to Boh, ktorý robí zázraky práve cez našu slabosť, cez našu neprimeranosť k úlohe“^[3].

„CHOĎTE DO CELÉHO SVETA a hlásajte evanjelium“ (Mk 16, 15). Toto je imperatívny príkaz Majstra. Boli zhromaždení v tom istom dome, možno pri tom istom stole, kde im Ježiš dal jesť svoje Telo a piť svoju Krv. Apoštoli sa neospravedlňovali za nedostatok vernosti alebo mravnej sily. Nevyhovárali sa ani na Zmŕtvychvstalého Pána, hoci si určite mysleli, že poslanie je priveľké. Ako sa cítili, keď počuli tie Ježišove slová? Určite sa cítili ako keby mali závrat, keďže im bolo zverené také ambiciózne poslanstvo. „My máme osloviť celý svet?“ pýtali sa. „Veď sme sa nevedeli ukázať ani tým vo vlastnom meste“.

Keď sa pozerali len na seba, bolo ľahké presvedčiť sa, že toto poslanie je utopické. Ale pohľad na Zmŕtvychvstalého Pána všetko zmenil: pozreli sa na dlane jeho rúk, na jeho bok, do jeho očí; ak Ježiš chcel, aby precestovali celý svet,

urobia to v jeho mene. Pre toto poslanie navrhol svätý Josemaría nasledovný itinerár: „Poznať Ježiša Krista; dať ho spoznať iným; všade ho vziať so sebou“^[4]. Toto poslanie, ktoré sa týka všetkých pokrstených, sa uskutočňuje predovšetkým tým, že sa Ježišom necháme pritiahnuť.

„Nechajte sa ním milovať a budete svedkami, ktorých svet tak veľmi potrebuje“^[5]. Tak ako u svätého

Petra, aj naša vlastná skúsenosť s Pánovou láskou je východiskom pre priťahovanie iných k tejto láske:

"Nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli" (Sk 4, 20).

Viera rastie prostredníctvom osobného svedectva, posilňuje sa v poslaní. Takto sme si istí, že dať poznať Ježiša druhým ľuďom je ten najvzácnejší dar, ktorý môžeme poskytnúť. Mária nás ako dobrá matka povzbudzuje, aby sme s Božou milosťou vedeli dať zo seba to najlepšie.

[1] František, *Posolstvo*, 20-V-2018.

[2] Benedikt XVI, *Audiencia*, 13-VI-2012.

[3] Ibid.

[4] Svätý Josemaría, citované v Pedro Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, Rialp, Madrid 1994, s. 39 (preložené do češtiny: *Ani ve snu!*).

[5] Benedikt XVI, *Posolstvo pre Svetové dni mládeže*, 18-X-2012.